

Cziczó Attila:

Iza és Krisztián

monodrÁma

©2015

www.cziczo.hu

Andai Katinak

Iza hetvenhez közeli asszony. Inkább hölgy. Egy feleség. Színes ruháiban, élénk fejkendőivel, csillogó ékszereivel felcicomázva éli unalmas hétköznapijait. Nem csinál semmit, csak iszik. Mindenhol konyakos üvegek és poharak, szerte a lakásban. Egykor művész volt. Énekes. A férje Krisztián. Sosincs itthon. Ezért él egyedül Iza otthon.

EBÉD

IZA Krisztián középsőujja nem ferde, hanem görbe. Óriási különbség! Én tudom. A ferde ilyen. (mutatja) A görbe pedig ilyen. (mutatja) '98 tavaszán én tekertem ki. Aznap lettem ötven. Valami eltört bennem. Benne is. Sírt, mint egy szopós malac. (felidézi azt a sírást) A Horn-Orbán vita alatt történt. Matatott. Nem akartam. Ő csak folytatta. Nagyon nem akartam. Nem a Horn vagy az Orbán miatt! A Bárdoska élete legjobb formáját hozta. Bájos volt akkor még. Megmarkoltam, és kitekertem. Sírt, aztán üvöltött. Leállatozott. Azóta iszom konyakot. Az volt kéznél. Megszoktam, rászoktam. Élni sem tudnék már nélküle. (iszik) Amikor átszabtam az ujját, nem voltam részeg! Krisztián mániája, hogy alkoholista vagyok. Mit tud a témáról? Semmit. Megiszok naponta 1-2 pohárka konyakot. Attól még nem leszek *alkesz*. Ő is megnéz hetente egy focimeccset, de attól még nem mondanám sportembernek. Különben sem sport a foci. Nézhetne hetente többet is, de egyfolytában dolgozik. Krisztián sosincs itthon. Pedig kellemes otthon ez. Negyven éve élek itt. Élünk... Élünk? Dehogy! Most mondok valami újat, valami senki által meg nem tapasztalt, hatalmas nagy életbölcösséget: ez a mi hosszanti házasságunk egy nagy rakás... Az. Krisztián nem az én emberem. Nem az én férfim. Van az úgy persze, hogy mégis másként érzem. Van, amikor jónak tartom. Jónak...! Ó, anyám, micsoda egyszerű, de végtelenül felfoghatatlan szó. És két betű! Jó... A rossz azért mégis jobban közvetíti, mit is jelent, nem? (ropogtatja) Rossz... Mennyi jutott nekem ebből, s abból? Nem számoltam még össze. Nagy hiba volt. A statisztikák viszik előre ezt a világot! – Krisztián szavajárása ez. Persze az is felmerül, hogy Krisztián után, vagy már előtte is számít-e a jó és rossz. Mert minőségében más azért, ha vele nézem a világot, vagy nélküle. Krisztián előtt 22-ben születtem. Ezt tehát vonjuk le ebből a... hatvanvalahányból. Marad... negyvenegynéhány. Nos, ebben a negyvenegynéhány esztendőben megesett velem... (iszik) Minek számolgatok itt? Kurva rossz volt, ha összegzek. Ez a konyak mondjuk jó. Jól esik. Ha

összeadom mindet, megtöltenék vele egy kellemesebb medencét, amit az én *drága* Krisztiánom sohasem volt hajlandó belerakni az udvarunkba. Mert drága. Drága ám az apád fütyegője, te szaros! Most miért ne lehetne egy medencénk? Itt ülök egész évben, legalább nyaranta hadd vessem bele magam abba a hűsítő, gépileg sózott medansziénkba! Nem vagyok alkoholista. Bár mikor leteszem a piát, ha akarom. *Én* tudom, milyen egy alkesz! *Én* temetem el apámat, nem Krisztián. Apját, anyját is kiadta gebinbe a Zöld Ferinek, aki vett két fekete Volgát '84-ben, s ma már öt komplett kerület hulláit temeti. Még a koszorút is én rendeltem. És csak állt hófehér arccal a sír mellett, s egy óra múlva már az irodában diktált a kisírt szemű Edikének. Érzéketlen fasz...! Semmit nem kérek tőle. Csak egy rohadt medencét. De nem, Krisztián nem vesz nekem úszómedencét, hanem bezár ide ebbe a levegőtlen házba. 45 éves voltam, mikor apám meghalt. Alkoholista volt. Láttam, de nem akartam tudni róla. Gyűlöltem és undorodtam a piáitól. És mégis szerettem apámat. Újra megszerettem. Mert olyanná lett, mint egy kisgyerek. S nem az apát szerettem benne, nem az apámat, hanem a gyereket. Pedig nekem nincs is. Aztán felhívott, hogy kórházba küldték. Mentem vele. És kitaláltunk mindenfélét, hogy miért van szarul. A szíve, az erei, a vére volt az ok. Meg a sánta lába, na, abban nagyon bízunk! Naponta változtattuk a diagnózist. Az orvosok? Semmit nem mondtak, csak néztek fájdalmasan ártatlan őzike szemeikkel... 65 volt apám, amikor meghalt. Mint most Krisztián. Az egykor fess, erős, határozott apám akkorra már kicsi volt, törékeny és gyenge. Kétségbeesett. Mikor utoljára láttam, már agonizált. Feküdt az ágyban, a lábait felhúzta, mert mindig úgy aludt. A kezeivel keresett valamit, meg akarta fogni a levegőben. Nem ismert meg, nem is hallotta, hogy ott vagyok mellette. Homlokára fektettem homlokom, s úgy voltunk hosszú órákig. Lehet, hogy percek voltak csak. Aztán magára hagytam, s egy óra múlva meghalt. Eltemettük. Azóta van bennem egy hatalmas, ordító, innen, a testem legmélyéből felszakadó zokogás. Egy üvöltés. Itt hagyott egyedül. Krisztiánnal. Menj hozzá! – ezt mondta '70 őszén. Hozzámentem. Huszonkét évesen, egy rock-karrier kellős közepén. Punk... Sose szerette Krisztiánt az apám. Kedvelte, de nem *úgy*. Amikor '72-ben váltni akartam, nem engedte. Azt mondta, várjak még. De mennyit? Azt nem mondta. Aztán történt, ami történt... majdnem összejött! Nagyon akartam, mert semmim nem

volt. Akkor ittam meg az első üveg konyakot. Egyedül, kiporciózva féldecin-
ként. Naná, hogy Krisztián bezavart a kórházba! Most megebédelek. Ezt
szoktam enni: pirítóst padlizsánnal. (eszik) Ahogy Krisztián kimondta, úgy
senki sem tudja: abortusz...

UZSONNA

IZA Krisztián az Ifi Parkban látott először. A színpadon. Valami félelmetesen
szörnyű hangfalakból üvöltött az artikulátlan hangom, de nem érdekelt.
Vonzónak talált. Naná! Akkora dudákkal voltam megáldva, hogy még Aczél
elvtárs is vérbőségben ázott volna, ha meglát. Nem látott meg, de mindegy.
Talán minden másképp alakul, ha bejutok hozzá. Koncert után Krisztián
odajött hozzám, hogy mennyire érdekes volt, amit énekeltem. Szerintem
majd szétdurrant az agya a zenémtől, de engem érdekesnek talált. Csak át-
vetítette a zenei élményre, vagy hogy is mondjam... A lényeg, hogy Krisztián
ellágyult kebleimtől és ígéző szemeimtől. Tudom, mert hazakísért. Mentünk
a pesti éjszakában, az Attila úton leültünk egy kicsit, de a szomszéd padon
hevesen és hangosan esett egymásnak egy pár, ezért inkább tovább halad-
tunk. Nagyon röhögtem, mert Krisztián érzékisége, ami számomra addig is-
meretlen férfiúi tulajdonság volt, hogy is mondjam: Krisztián nagyon... be-
indított, ahogy manapság mondják, szóval engem nem zavart volna, ha azon
a padon, ott az Attila úton mi lettünk volna hevesek és hangosak. Arra még
várni kellett, de Badacsony fölött, egy kis parasztházban csak összejött ké-
sőbb! Krisztián eléggé odavolt értem. Tetszettem a bitangnak! (nevet) Job-
ban tetszett volna, ha a művészetembe szeret bele, de az nem volt művészet
sem neki, sem senkinek, mint tudjuk. Nekem is tetszett ő. Főleg a dús haja,
meg az ezüst Mercédese. Ma már egyik sincs meg. Egy kopasz folt a feje te-
tején, s egy X3-as a garázsban. Csökkent a kínálat, csökkent a varázs. Krisz-
tián nem ígért nekem soha semmit, mégis megkaptam mindent, amire vágy-
tam. Ez volt a le nem fektetett egyezségünk. Mit mondjak, jól leszerződöttünk!
Azóta tényleg le nem fektetett. Egyet kértem tőle, azt a rohadt medencét.
Van? Nincs. Tőlem nem várt sokat. Akartam egy gyereket, nem tűnt jó öt-
letnek. Lettem volna popsztár, ha már punksztár nem kellett a piti hangle-
mezgyárnak, de nem lettem. Na, Krisztián segíthetett volna, de nem segített.

Pedig minden kapcsolata megvolt. Tudom, hogy imádta a sikeremet, a színpadot, ahol meglátott, de akkor mi a szarért szedett le róla? (iszik) És csodálkozott, hogy jött a nagy elhidegülés. Tízéves házasságunk sem voltunk, amikor durcásan külön szobába költözött. Egy darabig vártam, hogy néhány esztén talán bebújik mellém, mert azt ne tagadjuk, hogy *abban* is jó voltam. Szerintem még vagyok is. Persze tisztelni kéne...! Feküdtem éjszakánként egyedül, néztem a plafont, ahol még ott volt annak a véres szúnyognak a halvány nyoma, amit Krisztián ütött le papucsával '76 augusztusában, s arra gondoltam, hogy nekem, bár mindenem megvan, mégis minden hiányzik. Paradoxon, tudom. Krisztián használ ilyen szavakat. Szerintem a felét sem érti, de ez az ő vértézete a csatában. Mert Krisztián mindig harcol. Háborúzott a zenémmel, legyőzte. Kinyírta a gyereket, mert minek, ugye? Hurrá! Akkor ittam meg az első üveg konyakot. Tudom, hogy a piáimat is kiszórná a kukába, hát persze, hogy titokban iszom. Zúgban. (iszik) A konyak jó. Krisztián rossz. Ilyen egyszerű! '84-ben Hévízen nyaraltunk, hogy tudja nézni az Olimpiát az osztrák tévén. Fürdőztem abban a gusztustalan lötytyben, aszódtam a napon, hallgattam a világ összes nyelvén hadováló betegeket, s akkor találtam ki, hogy fogadjunk örökbe egy vietnámit. Tök mindegy, hogy fiút, vagy lányt, bár ma már lány mellett döntenék, olyan cuki az a kicsi a *Modern családban*! Elmondtam Krisztiánnak a tervemet. Megivott hét sört – számoltan! –, nézett maga elé vérkomoly arccal, néha megrándult a halántékánál a bőr, egy idő után elindult egy vastag, fényes könnycsepp az orrán, aztán elaludt a nyugágyban. Többet nem hoztuk fel a témát. (iszik) Hogy rohadna meg ez az ember! Kivasalja az ingét, ő maga, nem ám, hogy majd a felesége, megcsinálja a kávéját, s mindig a küszöbről köszön el. De nem néz ám hátra, az se érdekli, hogy ott vagyok-e mögötte, vagy a a budin ülök, vagy a picse tudja...! Szervusz, édes! – így búcsúzik minden reggel. Szervusz édes, megjöttem! – így érkezik haza este. (iszik) Édes ám az anyád köldökig szőrös piccsája! (iszik, majd hosszan néz maga elé) Negyvenévesen vettem magamnak egy kosztümöt. (mutatja) Ekkora válltömése volt! Narancsos virágmintákkal, elől eddig kivágva. (mutatja) Vettem hozzá egy nyolc centis magassarkút, nyakamba gyöngysort, úgy néztem ki, mint Kim Basinger. Krisztián meglátott, és itt, a nappaliban úgy elkapott, hogy annyira lihegtem utána, majdnem megfulladtam. Ez meg elaludt. Nagyon meleg ősz volt, szerencsétlen ruhám nem is bírta el a három sorscsapást: az ideálisnál

hat kilóval több versenysúlyomat, a vadállat férjem vasmarkait, és az évszakhoz képest meglepő izzadtságomat. De úgy gondoltam, megérte, mert új életünk kezdődik ezzel a malackodással. Csak azzal nem számoltam, hogy nem lesz folytatás. Mert nem lett. (iszik) Amikor a barackfavirágos még újabb kosztümömet, ekkora válltöméssel, már negyedszer vettem fel feleslegesen, odaballagtam a bársekrényhez, kivettem egy Club99 konyakos üveget, lecsavartam a kupakját, és meghúztam. Azóta ez az áldott állapot töretlenül kitart. Lemondtam erről a szemétládáról. Legalább megcsalt volna Editkével, azzal a patás titkárnővel! De nem. Pedig az a kecskenő mindent megtett volna Krisztiánért. (mutatja) Ekkora válltöméseket rakott fel magának minden nap, úgy nézett ki, mint egy endékás úszónő, de nem, ez az én golyófejű hitvesem nem akarta megbaszni. Engem sem, de ezt már mondtam. Át is költöztem a másik szobába. Ha akar valamit, majd jön utánam. Hozzám. Mondanom sem kell: nem jött. (iszik) Felültem egy Malév gépre, elröpültem Párizsba, egy hétig ott ittam. Akkor voltam már... Mikor lett kormánya a Hornnak? '94-ben, ja. Negyven fölött voltam. Találkoztam a *Folies Bergère* főnökével, öreg, szenilis vén trotyi volt. Gyarmathy volt a neve. Michel. Kilencven is elmúlt már szerintem, de úgy akart engem, mint valami mesebeli gyémántot. Na, ja, majd pont egy múmiáért hagyom el Krisztiánt! Aztán meg is halt az öreg. Mindegyik meghal, akinek jelentek valamit. Akkor kellett volna lelépnem! Otthagyni mindent, ami Krisztiánhoz köt, kitörölni agyamból a képét, a szagát, az érintését, a hangját... Sosem értettem, miért nem akarta azt a gyereket. Mit zavarta volna? Mert hogy sokat dolgozott, hogy legyen jövőnk. Akkor? Sosem volt otthon, észre sem vette volna, ha eggyel többen vagyunk. Nekem meg csak jobban eltelt volna az a dolgos évtized! Ha nem akarta, hát nem lett. Annyira nem hiányzik. Kaptam telefont, ami nagy szó volt akkoriban! Ja. Utazhattam, ahova csak akartam. Persze eleinte kágéestés útjaink voltak, ami akkora élmény azért nem volt, de aztán mentünk Jugóba, Bécsbe, később Nyugatnémetbe, Olaszba, a franciákhoz... Volt nekem időm a gyereken agyalni? Dehogy volt! Iza, neked ez jár! – így mondta Krisztián, mikor megköszöntem neki a római hétvégét. Nem tudom, miért hálálkodtam, de az a két éjszaka valahogy jól összejött. Jaj, de szeretem, ahogy kimondja a nevem! Senki sem tudja olyan szexin sziszegni a zét: Iza... Artúr mondjuk tudta! Igaz, nem sziszegve, hanem züm-

mögve, de valami nagyon hasonlót ért el nálam. Almádiban voltunk, Krisztián valamelyik puccos konferenciáján. Semmi dolgom nem volt még ebben a rohadt életemben, csak kísérgetni ezt a szarost mindenhova. Én voltam az éke, amit mutogathatott a felsőosztálynak. Na. Süttettem a lötytyedt valagamat a medence partján, amikor Artúr fölém hajolt, s lemonádéval kínált. Így mondta. A cigit pedig cigaretának. Nekem egyik sem stílusos, de a nők mind odavoltak érte. Artúr ellenben értem lett oda. De nagyon. Eltöltöttem vele egy hetet, lemonádéztunk, esténként konyakoztunk, mert ebben is partner volt, miközben Krisztián *jóreggeltédes-jóestétédesezett* nekem. Semmit nem vett észre az a balfék. Aztán egyik este Artúr érzékenyebben búcsúzott tőlem a bárból a szobámba menet. De másnap reggel kiadtam az útját. Nem értette. Én sem. De annak az esti csóknak az íze nem volt kellemes nekem. Olyan ez, mint a kakaó gyerekként. Ahogy apám csinálta, semmihez sem volt fogható. Pedig a kakaóhoz a legkevesebb köze volt alapanyagilag, de a cukor adagolása, meg a tej forrósága egyedivé tette. A csókkal is így vagyok. Megszoktam egyféléit. Sajnos. (iszik) S Artúr almádi medencéje sem az volt, amire vágytam. Nekem nem almádi medence kell, hanem badacsonyi. És idehaza! (kinéz az ablakon) Ott van, kiásva. '85-ben akart meglepni Krisztián. A negyvenedik születésnapomra. Dólt a pénz a házhoz, Horn mellett dolgozott egy éve, kezdtünk felérni a középosztály fölé. Jött be boldogan: Iza, ez a markoló az álmodat ássa! Megköszöntem, de jeleztem, hogy csak 37 vagyok. Szomorú lett. A gödröt azért meghagyta, de medencét nem rakott bele. Szépen terpeszkedik az udvarunkban. Tavaly vadkacsáink is voltak. (iszik) Amikor végre negyven lettem – jó, kicsivel több! –, megpróbáltam felhevíteni a medenceliezőt. Vettem egy rakás prospektust, kiutazgattam Bécsbe nézelődni, eleinte még Krisztián is lelkesen patronálta lelkesedésemet, aztán lelankadt. Megszoktam már. Vagy fél tőlem, vagy elkeseredik mellettem. Tőlem. Lehetne már egyszer férfi nekem is! Mellette maradtam, mert jobb ötletem nem volt. Az elején még álmodoztam erről meg arról, de énekelni már nem mehettem vissza, a gyerekszülésről lecsúsztam idővel, más meg nem jutott eszembe. Szépen belekényelmesedtem ebbe a magányos társas létbe. S megfogtam azt a konyakos üveget, és nem tudom letenni. Nem is akarom. Megöregedtünk. Amúgy még manapság is ível Krisztián pályája, szerintem még most sincs a csúcson, miközben hetvenhez közelít. Mindenkit nyugdíjaznak az apparátusban, de ő kell valamiért. Kellett

Hornnak, Gyurcsánynak, Orbánnak, Medgyessynek, Bajnainak, végigjavítgatta az összes kormányt már. Pedig nem egy habonyi látványpékség, de a háttérben alappillér. Hogy megijedt, amikor szétvertem a gyerekszobát! Akkor láttam először, milyen is az a híres diplomata feje. Mindent bevetett: kért, parancsolt, alkudozott, fenyegetett, ígérgetett. Aztán letettem a kalapácsot, hadd legyen boldog. Pedig sosem szerette azt a szobát. Én sem. És egyébként is csupa kosz volt már minden. Utálom a port. (iszik) Nem kellett már az a szoba. Nem volt rá szükség. Okafogyottá vált. Feleslegessé. Szekrény a sarokban Kukori és Kotkoda matricákkal, kiságy az ablak alatt, pelenkázó az ágygal szemben, valami bokszolótól szerezte Krisztián, a falra Frakk egészalakos portréja festve, eltoltam, mert túl nagy fejet csináltam neki. A macskákat gyűlöltem, Irma nénivel egyetemben. Károly bácsi tetszett. Nagypámra emlékeztetett. (iszik) Krisztián szó nélkül végignézte, ahogy megcsináltam ezt a rohadt szobát. Mikor festékes fejjel odabújtam hozzá, azt is hagyta. Aztán az ötödik hétben beültetett az ezüst Mercibe, elautóztunk Bécsig, s ott beküldött abba a rohadt drága, valutás klinikára: Iza, még fiatalok vagyunk, előttünk az élet, rád is vár egy karrier. Ez a gyerek most nem jó időben akar megszületni. Hosszú még az élet, nem maradunk le semmiről. Nyugodtan, és hosszan beszélt. Én pedig kiszálltam, befeküdtem, kikapartak, hazamentünk. (csend) Aztán mégis lemaradtunk mindentől. (iszik) Öreg, lerobbant szoba volt már. Az ablakokat úgyis cserélni kellett már. Csak besegítettem. Aztán mikor kiderült, hogy beszakadt a koponyám, már jogosabbnak éreztem Krisztián remegő fejének néma frekvenciáit. Kaptam egy fémlapot ide. (mutatja) Szerintem a kalapács volt a ludas. Sosem derült ki. Erős vagyok, az tény. Bizonyítva is lett. Nem kell gyerek egy ilyen családba. Sem Krisztián, sem én nem vagyunk alkalmasak rá. Szülőnek lenni. Krisztián mindig tudta, csak nekem voltak felesleges fellángolásaim. Sztereotípiák, tudom: anyának lenni *kell* minden nőnek. Hát nem kell! Nem tartozom abba a klubba. Pedig az a dagadt angol kiscsaj is beadta a derekát. A Bridget. Van ez a barátném, a Martina. Amíg élt Elvira, együtt jártunk hárman kulturálódni. Aztán ketten maradtunk, kevesebbet találkoztunk, tavaly nyáron meg a hülye fia felakasztotta magát, na, azóta Martina Füreden fekszik valami szanatóriumban. Pedig anya volt, a legnagyobb dolog az életben, ugye. Kellett volna rendesen felnevelni azt a fiút! Elvira lánya is meghalt. Úgy tűnik, az én köreimben potyognak a gyerekek. Lehet, hogy jól

jártam ezzel a gyerektelenséggel. Lehet... Fogalmam sincs az anyaságról, ezt őszintén bevallom. Egy apa mellett nőttem fel, ami azért minőségileg más. Legalábbis erről szól a szakirodalom. Krisztiánban az apámat fedeztem fel újra. Vagy valami olyasmit szerettem volna megtalálni! Felfrissíteni a múltandót, haha... Á, semmi értelme az egésznek... Ez lett, ezt kaptam, én nem tehetek róla. Szaros a világ, búzlik az élőkötől. Földbe lenni nyugodalmasabb. Amenn... Egyáltalán hogy van az, hogy mindenki szó nélkül lehet anya? Nem kéne valami vizsga, alkalmassági teszt, vagy mitudoménmi? Nincs valami bizottság, amelyik eldönti, hogy anyának való, vagy nem való anyának? Milyen alapon dönt erről Krisztián? Bassza meg az alaposságát! (iszik) Az én férjem mindent egyszer próbál ki. Mint a skót viccben. Hagyjon el a francba, az Editkéje még mindig vár rá, de ne tegye tönkre az én életemet! Volt pofája öt év házasság után átköltözni a vendégszobába, s még meg is magyarázta, hogy neki nyugalom kell, mert éjszaka tud csak dolgozni! És egész nap mit csinál? Minek hozza haza a munkát? Engem sem vitt be az irodába. Na, azt megnéztem volna, ahogy besavanyodik Edit pofája! Pedig én aztán nem irigylem tőle, vigye, ha kell neki az én Krisztiánom! Hagyjon itt a francba, váljon el, letojom! (iszik) Ha meg nyuszimuzsi lelépni, akkor rakjon bele mindent ebbe a szar kapcsolatba! Velem ne szórakozzon egy ilyen szaros alak! (iszik) Legalább a medencémet csinálja meg, aztán beleölöm magam, s akkor nyugta lesz. Sztárhalál ez, nem? Megcsináltam neki irodának a gyerekasztalát. Dizájnert is hívtam. Rakattam bele adéeselt. Hogy tudjon itthon is dolgozni. Jó régen volt. Nem használja. Majd szétverem ezt is, aztán teljesen vasfejtem lesz. Berakhat a Méh-be, ha kipurcantam. Utálom a csendet! (bekapcsolja a rádiót, keresi az adókat) Nincs valami zene?

RÁDIÓ ... bele. 1969 legelfeledettebb antislágere volt a *Buzogány*. Hallgassuk meg, s élvezzünk el Deák Bárdos Ági hangjára!

(Elindul a zene. Iza tátott szájjal, felháborodottan hallgatja egy darabig, majd tárcsáz telefonján.)

RÁDIÓ Kicsit behalkítok a zenébe, mert máris van egy hívónk. Halló!

IZA Mi az anyádpicsáját képzelsz, te lakli?

RÁDIÓ (nevetés) Huhú, micsoda nyitás!

IZA Milyen Deák Bárdos?

RÁDIÓ Úgy látszik, a néninek dús ez a zene! Mi a gond, mama?

IZA Na idefigyelj, te paparazzi!

RÁDIÓ (nevetés)

IZA Ne röhögj, mert rád halkítom a rádiót...!

RÁDIÓ Kedves, megkérhetném, hogy tényleg halkítsa le a készülékét, vagy menjen távolabb, mert gerjedünk!

IZA Gerjed ám a... (próbálja kikapcsolni) Kapcsolj már ki, te szaros! (sikerül) Na, én csak azt akarom elmondani... Jó, elnézést kérek a hangnemért, de folytatom! Azt akarom elmondani, hogy ez nem a Deák Bárdos, hanem én vagyok. A Deák Bárdos még nem is élt akkor. (hallgat) Tényleg? Bassza meg a szerkesztő! (iszik) Nem, csak kortyintottam. (hallgat) Naná! (hallgat) Hol volt akkor még a *Sex Pistols*! A Szabcsi Lala volt az első, punktum. (hallgat) Persze, hogy nem ismered, senki sem ismeri! Sósavat ivott a szerencsétlen. Megírta nekem a *Buzogányt*, felvettük Belgrádban a Szlávnál, eljátszottuk kétszer koncerten, s ennyi volt. Honnan szerezted meg ezt a felvételt? (hallgat) Na szép! Tudod te, mit jelentett akkor ez a zene? (hallgat) Anyád picáját a szabadságot! Felfedezők voltunk. Elhittük, hogy beindult az örökmozgónk. Boldogok voltunk, elégedettek. Kielégültek. Tudtuk, naná, hogy tudtuk, nem lesz ebből semmi folytatás. Kinek? Nem a pártállam volt a nagygát, hanem a *zemberek*. Cigi, dzsörzé, hónaljgomba, pálinka, krumplileves. Igénytelen nép ez. Mi változott? Mondok neked egy példát, hogy a rádiós eszeddel is megértsd! Apám mondta mindig, hogy egy társadalmat a közlekedési morálja tükröz le igazán. Szerinted én csodálkozom a görögök csődülésén? Ugyan! De nézz körül ebben az országban! Mit látsz az utakon? A magyarok egyszerűen nem fogják fel, hogy van bicikliút. Érted? Olyan nincs. A strandon kifekszik az egész család a szagatatott vonalra, mert ott van hűvös. A franciáknál azt mondják, menjél csak nyugodtan, mögötted úgyis figyelnek rád. Itthon hátulról száguldanak beléd. Érted te ezt? (hallgat) Mi az, hogy mi köze? Minden. Dalolsz azzal a rádiós énekhangoddal, erőltetetten, de hiteltelenül vigyorogsz kényszeredetten a mikrofonodba, mert ezt tanultad a Danubiusból. Ezen nőttél fel, akkor ez így is van. Meg sem próbálsz újdonság lenni. Hol vannak az egyéniségek? Sehol! Én is befejeztem. Feleség lettem, majdnem anya is, támogatom a férjem, s élek bele a semmibe. Inkább, mint hogy olyan legyek, mint a többi tízmillió. Belőlem nem lesz közészer. Kinyírom magam inkább, de nem alkuszom. (hallgat) Minek? Ki ellen lázadjak? A hajdani lázadók ellen, akik ellen ma azok láznak, akik majd a legújabb lázadók célpontjai lesznek? Rádöbbsz majd te is. Amikor

az öregek azok lesznek, akik gyerekkorodban annyi idősek voltak, mint te vagy most. Én is akkor döbbsentem le először. Szét is vertem a gyerekszobát. Szétvertem volna mindent, de Krisztián nem engedte. Bezárt, itt tartott a kalitkában. Nyugi, öcsike, ez csak egy játszma. Játszunk, aztán nyerünk, vagy veszítünk. Persze, hogy inni kezdtem tíz éve! Ki lehet ezt máshogyan bírni? Nem. Mindegy... Már megszoktam, de egy medencének azért örülnék. (megnézi a mobilt) Ez letette. Miért nem a *Zöld eget* játszotta le? Azt szerettem a legjobban. Krisztián is azért szeretett belém. Azt énekeltem a színpadon. És most meguzsonnázok. *Zom*. Ikes vagy nem ikes? Mindegy. Egy kis konyak, attól leszünk vékonyak. (iszik) Van itthon *Pilóta* valahol. A gyomromnak kell valami szilárd. Aigner... (elalszik)

VACSORA

IZA (felébred) Krisztián, itt vagy? (alig bír járni) Krisztián! Sose jön haza. Kurvanyád! Ne gyere ide többet, te *szemétszarospicsavalagam*... Be nem engedlek ebbe a házba! Takarodj innen! Ez mától nem az otthonod, csak az enyém... Csak én élek itt inntól... Felégetek mindent, felsózom magam után, sósavval fertőtlenítem, kikaparom, mint egy lelketlen nőgyógyász az embriót... Pusztuljon el ez az egész szarság...!

(Iza szétveri a lakást. Miután végzett, pihegve leül. Egy összetört szobrot emel fel a földről.)

IZA Anyósomtól kaptuk ezt a szobrot. Minerva, azt hiszem. Eddig mondjuk azt gondoltam, hogy rézből van. Súlyra annak tűnt. Csak egyszer vágtam kupán Krisztiánt vele. Egyszer meg a fejére esett a földrengéstől. Szerintem ezért utálta annyira. De hogy törölgette, szépítgette! Be volt tojva az anyjától. Pedig nem volt egy kimondottan rosszember a nő. Jónak sem mondanám, de ne lovagoljunk egyfolytában a szavak hangzásán... Áááá! Nem csíptük egymást, de kaptam azért tőle útravalót. Szép koszorút adtam érte. Megérde-melte. Csúnya halála volt. Csúnya élethez ez pásszentol. Azt mondta nekem, még az esküvő előtt, hogy egyet jegyezzek meg, de azt nagyon: a férfi kedves kisállat, de ha felhergeljük, bevadul, s harap. A férfit simogatni kell, tenyerünkön hordozni, kiszolgálni, elfogadni, kinyalni a seggét, mert akkor nyugi lesz. Oh, micsoda ajándék ez az élettől! Mert a férfi agya rövidtávú, hosszant-in már nem rögzít semmit. Ne is kérjük a válaszokat, inkább ne kérdezzünk!

Ezeket mondta az öreglány. Gondolom, ezt tapasztalta. Nem tudom. Leszartam, nem foglalkoztam vele. Elvárásaim voltak Krisztiánnal szemben! Jól el is menekült előlem. (csend) Lehet, hogy én is hibáztam? Lehet, hogy én hibáztam? Bassza meg, erre még nem gondoltam. Én azt vártam, hogy simogasson, tenyerén hordozzon, kiszolgáljon, elfogadjon, nyalja ki a seggem. Nem csinálta parancsra. Ezért költöztem át a másik szobába húsz év után. Lehet, hogy ha hagyom, akkor magától...? (csend) Ki van zárva. Krisztián nem az a fajta kisállat. Egy csúszó-mászó szarság, tűnjön csak el az ólamból...!

(Iza összeszedi Krisztián összes holmiját, mindent belevág a bőröndökbe, szatyrokba, s közben artikulátlanul káromkodik. Levesz egy képet a falról.)

IZA Ezt a képet Krisztián festette. Az arányok kissé csálnak. Krisztián imádta a valagamat. Látszik a képen is. El is felejtettem, hogy ez a hülegyerek festett valamikor. Kár, hogy elmúlt! Emlékszem erre a képre. Egy dohos szagú parasztházban voltunk. Badacsony fölött. Előző este a parton táncoltunk hajnalig. Nagyon meleg volt. Egy lepedővel takaróztam. De a párna kellett, anélkül ma sem tudok! A falon egy kép az őzikéről a mezőn. Krisztiánnak nem tetszett. Nem is festette bele. Nekem kedves emlék. Nem ébresztett fel. Mikor kész lett, főzött meggylevest, lehűtötte, csak akkor ébredtem fel. Meztelen voltam, s nagyon zavarban. Pedig...

(Visszateszi a képet a falra. Egyik zakóból kiesik egy tárca.)

IZA Ez itt tárolja a bankkártyáját! Ez egy nagyon hülye. (bekapcsolja a laptopot) Krisztián, te egy balffff... balffff... balfék vagy. (egy kis noteszt vesz elő) Úgy van! Ez is. (olvas) Mennyi? Ennek van huszonhétmilliója. Beszarás... (gép) Google... Hova kell írni? (ír) Medence építés... (olvas) Ez jó lesz. (olvas) Aphrodite... Gyönyörű név! (olvas) Kerámia... Legyen 900 centi! (tárcsáz) Halló! (hallgat) Rendelnék egy medencét. (hallgat, nézi a monitort) Aphrodite 900. Kerámia. (hallgat) Most! (hallgat) Miért nem? Adjon egy számlaszámot, átutalom. (hallgat) Azt majd utána. Mennyi lesz? (hallgat) Nem érdekel a nettó! Mennyi? (hallgat, ír) 3.282.950 HUF. Ha ezt átutalom, akkor hozzák? (hallgat) Már ki van ásva. (hallgat) Nem mértem. Hozzanak ásót! Mennyi lesz? (hallgat) Majd a férjemnek mondja. Én most elutalok 3.282.950 HUF-ot... (hallgat) Igen, látom, odautalom. (hallgat) Iza. (hallgat) Majd beleírom az utalásba. Visszhalló... (leteszi a telefont) Mindig azt mondta Krisztián, hogy egy fogyatékos is meg tudja csinálni...

(Iza lassan, komótosan, de néma csendben, a laptopon és a mobilján pötyögve, elutal hárommillió-kétszáznyolcvankétezer-kilencszázötven forintot.)

IZA Így ni! (lecsapja a laptopot) Kilenc méter... Annyit még kibírok. (csend) Meg sem néztem, milyen mély. Mindegy. Ami úszni jó, az beledögleni is jó lesz. (sóhajt) Mi lehet azzal az édes párral? Álltak a badacsonyi parton, a mennyasszony és a vőlegény, mi pedig a félhomályban összefonódva pörögtünk abban a víztelen, kopottkék, öreg medencében, ami valamikor nagyon is úri dolog lehetett, a cirádás lépcsőivel, réz korlátjával... S a szomszédból szólt a zene, Szécsi Pálra táncoltunk, a Pillangót énekelte, sosem szerettem, de jó volt Krisztián karjaiban elgyengülni. Ráhajtottam vállára az arcom, s láttam azt a kettőt a mólón, a lánynak kivillant a térde a holdfényben, nézték egymást szerelmesen, s tudták, hogy *egy* életük lesz onnantól. Akkor én is ezt gondoltam. Krisztián inge odatapadt hozzám, összeragadtunk, jó volt szagolni a vállát, s azt mondtam magamban, hogy én már nem akarok híres sztár lenni, csak Krisztián felesége, asszonya, hitvese, életetpárja... S azon a hajnalon odaadtam neki magam. Háromszor. (felemeli a konyakos üveget) Most pedig inni kéne! Vagy nem?

(Iza lassan előredől, lassú hörgéssel feltör belőle a zokogás, egyre hangosabban, már szinte ordít, de hiteltelen az egész, nem szívből jön, ezért inkább befejezi a színjátékot.)

IZA Ez most nem jön össze. Hm.

(Iza felugrik, az összes konyakos üveget összeszedi egy zacskóba.)

IZA (leül) Ennyi volt? (csend) Ennyire egyszerű? Azt mondani, hogy többet nem, és tényleg nem? (nevet) Húsz éve megiszom azt a napi egy-két pohárka konyakot, s innentől nem? El sem hiszem! Mi lesz helyette? (csend) Drága konyakocskáim, fogtok annyira hiányozni, mint Krisztián valaha is? Jó lenne... Jó lenne, ha elfelejteném, milyen várni rád egy éjen át... (énekel) Nem tudom, nem tudom... Arra még sosem gondoltam, hogy felmerülhet az az aprócska adalék is, hogy nem Krisztián hidegült el tőlem. Hanem én hidegítettem el magamtól. (csend) Én úgy emlékszem, ő nézett ki magának az ifi Parkban. Csak azt nem értem, mit keres a fejemben az a kép, ahogy lenézek a színpadról, s én látom meg őt a tömeg szélén állva, a kerítésnek támaszkodva, sután ütögetve a ritmust, füligerő vigyorral? Egyáltalán volt ilyen, vagy csak képzelem? (énekel) Nem tudom, nem tudom, mégis újra vállalom... Jesszumpepi, még Fenyő Miki koncertre is elmentem vele! Na, ne, ezt el kell felejteni, kitörölni az agyamból. Évtizedek óta nem történt velünk

semmi. Akarom, de nem kapom meg! Gyűlölöm! És magamat is gyűlölöm. Miért hibáztunk annyit? (csend) Le kéne vedleni ezt a pókhálós múltat! Kirakom ebből a házból, ez a ház az enyém. Nélküle lett otthon a falakból. (csend) Most kéne inni egyet! Hm... Talán van még egy kezdet a pakliban! Furcsa dolog ez az öregedés. Végre tudod a választ minden kérdésre, s elmondanád mind, de már nincs kinek. Senki sincs, aki végighallgatna. Ez szomorú és fájdalmas. De hát... Ez az élet.

(Iza felugrik, kirohan átöltözni. Kintről halljuk.)

IZA (csak a hangja) Igazából megszoktam a görbe ujját is. *Homemade*, hahaha... Nem azt mondom, hogy hiányozni fog, csak jeleztem. *A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni, akarsz-e mindig, mindig játszani?* Majd kifestek az egész házban, mert beleitta magát a szaga a falakba... Jó ez a szórend? Majd megkérdezem Krisztiánt. Vagy nem kérdezem meg, hanem letojom. Bassza meg az okoskodásait, nekem is van annyi gógyim, mint másnak! Rendet rakok, ne lássák a medenceépítők ezt a rumlit! Mondjuk, biztos behordják a sarat! Majd szerzek egy takarítónőt. Elkérem Krisztiántól az árát. Kérek tőle valami apanázst is. Ha van huszonhétmilliója, csak jut havi párszázezer az exnejére is! (feldúlt) Költözzön be Pestre, az irodája mellé, Editkéje mellé! (lenyugszik) Nem hiszem, hogy elválok tőle. Ha akarja, akkor lehet. Én nem erőltetem. Minek? Erre a néhány évre?

(Iza visszajön. Átöltözött, csinos, konzolidált, kellemes megjelenés. Kipakol a főzéshez, nagyon elszánt, ugyanakkor nyugodt is.)

IZA A konyhát is lecserélem. Nincs egy rohadt edény, amiben lehetne főzni! Jó, nem szoktam, de innentől fogok. Erre bezzeg sajnálta a szaros pénzét! Mondjuk, volt idő, amikor a világ legjobb szakácsának szólított egy bizonyos úriember. Megvan hozzá a tehetségem. (megáll) Friss levegő! El sem hiszem, hogy van erőm megtenni! Az élet szép. Az élet így jó! Akkor jó, ha ez a szaros szemétláda nem szívja a vérem! Bassza meg a medencéjét, szórja bele az összes rengeteg pénzét, nekem aztán nem kell! Egyedül csinálom végig ezt a maradékot. S akkor lesz vége, ha én akarom. Van még erőm újra egy nagy levegőt venni, kihúzni magam, s felállni, elindulni, újrakezdeni egyedül, Krisztián nélkül, az összes aljassága, szemétsége, önzősége, irigysége, érzéketlensége nélkül! Kiásom majd a saját medansziémat, és soha nem engedem bele ezt az életrombolót. Csak én leszek eztán, egyedül...

(Megszólal a telefon. Iza felveszi. Krisztián hívja.)

IZA Na mi van? (hallgat) Most? (hallgat) Ne viccelődj! Tudod, hogy nem szeretem! (hallgat) Nem vagyok édes, te vagy savanyú... (hallgat) Minek? Főzök. (hallgat) Igenis, főzök. Ki is takarítok. (hallgat) Már nem iszom többet. (hallgat) De most tényleg! (hallgat) Szétvertem a szaros házat. (nevet) Anyád szobra átment daliba. (hallgat) A csöcsös. (nevet) Ez neked vicces? Rendeltem egy medencét... (hallgat) Komolyan! Holnap jönnek. (hallgat) Mit tudom én? (hallgat) Mindig csak játszunk, tudod? (hallgat) Siess, mert hiányzol! (hallgat) Nem mondom telefonba! (hallgat) Nem mondom! (hallgat) Te mondd! (hallgat) Te mondd...! (hallgat) Ugye? (hallgat) Olyan kis hülegyek vagy, Krisztián...

(Iza kacagva telefonál, csacsog, csicsereg, jól érzi magát. Közben a zacskóból elővesz egy félig teli üveg konyakot, s néha-néha belekortyol.)

(Függöny.)

Budapest, 2015.

BUZOGÁNY

Az oroszok jönnek, jönnek.
Jönnek az oroszok, jönnek.
Sózzák a kutat, besózzák,
Itt vannak az oroszok, itt vannak.
Sós kútba tesznek, beletesznek.
Az oroszok a kútból kivesznek.
Kerék alá szarnak, tankkal jönnek.
Itt vannak az oroszok, itt vannak.
Katalinka fuss el, az oroszok jönnek!
Katalinka szállj el, az orosz lőnek.
Katalinka szállj el, Nyugatra szállj!
Itt vannak az oroszok, itt vannak.
Bumm! Bumm! Bumm! Bumm!
Bumerángra buzogányt vetnek!
Buzogányra bumerángot vetnek!
Az oroszok kilóra megvettek.
Buzogány, buzogány, buzogány,
a fejedből kiáll egy buzogány!
Buzogány, buzogány, buzogány,
a fejedből kiáll egy buzogány!